

man derved skyder Sagen ud i en aldeles ubestemt Fremtid, thi naar den Tid kom, da Staten maatte være istand til at overtage hele Landsvagevæsenets Ledelse, tror jeg, at de andre Op-gaver — deri tror jeg, at den ærede 2den Lands-thingsmand for Kjøbenhavn vil være enig — vilde komme først paa Dagsordenen. Jeg tror, at den ærede 1ste Landsthingsmand for 2den Kreds (Gaffner) havde fuldstændig Ret i, at, hvad der trænges til, er, at der snart gjøres Noget. Det forholder sig fuldkommen rigtigt, som det ærede Medlem nævne, at der stadig afsviges Landsvage fra de bestaaende Anstalter. Jeg har set en Beretning fra Kellers Anstalt om Virksomheden i 1878, hvoraf det fremgaar, at der foruden de 47 aandsvage Individuer, som ere bleone modtagne paa Anstalten, er afvist 20, og det udtales udtryffeligt, at de henhøre til saadanne Landsvage, som bør have Hjem i et Asyl, fordi de selvfølgelig virke hæmmende og lamnende paa den Virksomhed, som udsøves indenfor Anstaltens Grændser overfor de noget bedre stillede Individuer, som udgjøre dennes Befolkning. Den ærede Lands-thingsmand for 9de Kreds (Suel) udtalte i Motiveringen af det Ændringsforslag, han stillede til Dagsordenen, at det forekom ham, at Sagen ikke er tilstrækkelig oplyst. Det kan man jo selvfølgelig altid sige, og det kan selvfølgelig ogsaa siges her; men jeg kunde unægtelig ønske en Paavising af, hvilke Oplysninger der egentlig kunde siges at mangle; thi Sagen synes at være tilstrækkelig oplyst til at begrunde Nødvendigheden og Ønskeligheden af et saadant Asyls Tilveiebringelse, som der er Tale om. Det kan vel siges, at et saadant maatte ikke vil tilfredsstille overfor det store Antal Individuer, der kunne finde deres rette Plads i et Asyl; men, som sagt, dette skal jo heller ikke betragtes som Andet end en Begyndelse, hvorved der kunde erhverves en god Erfaring for, hvad der maatte gjøres i Fremtiden paa dette Omraade, og hvorvidt det maatte være ønskeligt, at et Andet eller et Asyl af samme Art kom til at ligge paa et andet Sted i Landet. Jeg tror, at man bør vedtage dette Lovforslag og altsaa stemme mod Dagsordenen, fordi Erangen til dette Asyl jo dog formentlig utvivlsomt vil fremgaa af, hvad der har foreligget og er fremkommet her i Salen. Paastanden herom har jo heller ikke mødt Modsigelse fra nogen Side, men er fuldt ud indrømmet af det ærede Mindretal. Det forholder sig, som udtalt i Betænkningen, at der er Anledning her til at øve Varmhjertighed mod de Ulykkelige saavelsom deres Forældre og Omgivelser. Det kan ske paa en Maade, der kræver overordentlig beskedne Midler af Statskassen; det kan ske, som jeg tror, det blev paavist igaar, uden at der bliver foregrebet Noget for Fremtiden, og der vil derigjennem blive gjort overordentlig meget Godt, og Byrden vil lettes for Hjem og Forældre, som allerede iforveien ere betyngede paa mange Maa-

der. Det forekommer mig desuden, at det heller ikke er i denne Sal just, at de store Forbringere pleie at lyde, Forbringerne om Alt eller Intet, og jeg ser heller ikke, at der er fremkommet Noget imod Forslaget, som kan begrunde Forkastelsen af at foretage det første Skridt paa et Omraade, hvor man ikke først nu, men langt tidligere har erkendt, at der er Brøst at afhjælpe, som burde afhjælpes. Jeg skal derfor stemme mod Dagsordenen og udtale det Saab, at den maa blive forkastet.

S. Pedersen: Jeg vil begynde med at gjøre en Undskyldning til den ærede 2den Land-thingsmand for 1ste Kreds (Ploug), da der mulig kunde underlægges en Ytring, som jeg fremfattede igaar, en Mening, som den høitærede Formand hentydede til. Det har naturligvis ikke været min Mening at lægge Noget deri, der kunde have til Hensigt at fornærme. — Der var imidlertid navnlig en Ytring af den ærede Land-thingsmand i hans sidste Foredrag, som foranledigede mig til at begjære Ordet, men som nu tilbølgelig er indbegaaet af den ærede Ordfører. Det er det ærede Medlems bestemte Fordring om, at der i Spidsen for en saadan Anstalt ikke skulde stilles en Pædagog, men en Læge. Jeg forstaaar ikke ret Sammenhængen dermed. Jeg er naturligvis ikke sagtyndig, og det ærede Medlem er det forsaavidt heller ikke paa det Omraade; men det forekommer mig, at, naar vi her have med en Klasse Mennesker at gjøre, som skildres — desværre med Rette — som uhelbredelige Landsvage, er det usforstaaeligt, at en lægevidenskabelig Virken skulde kunne spille en anden Rolle, end hvad der allerede tilsigtes ved Lovforslaget, nemlig at yde den fornødne Lægehjælp i Sygdomstilfælde. Hvad der forekommer mig, at der fortrinnsvis maa kræves, er en Mand, som har i Forening Hjertelag og Kjerlighed til Sagen, Interesse og Jælske for de Lidende og Menneskekundskab og praktisk Blik til at lempe sig efter Forholdene og de forskellige Individuers Behov, fort sagt, en Personlighed, der repræsenterer Egenstaber af den Art, som man hverken kan frembringe ved Examenskarakterer eller ad Anciennitetens Bei. I saa Henseende tror jeg, at den private Mand, naar han har de dertil fornødne Egenstaber, er bedre istand til at finde de passende Kræfter, der skulle staa ham bi i en saadan Gjerning, end det med den største Omtanke og Anstrengelse vil være muligt for nogen som helst Minister. Jeg staaar ikke saaledes, at jeg vil bryde Staven over Statsanstalter, ligesaa lidt som jeg tør paastaa, at der absolut skal gives de Private Forrangen, men hvad jeg staaar paa, er, at jeg, som Sagen stiller sig, i dette Tilfælde hævder, at hurtig Hjælp er dobbelt Hjælp. Jeg skal blot gjøre opmærksom paa, at den omtalte Mand, Dr. Professor Keller, hvem jo Ledelsen af det